

2. articolul 11 din Directiva 2001/14/CE, întrucât sistemul de tarifare stabilit de autoritățile spaniole nu prevede niciun stimulente în sensul criteriilor impuse în directivă;
3. articolul 30 alineatul (1) din Directiva 2001/14/CE, întrucât legislația spaniolă nu oferă suficiente garanții pentru independența organismului de reglementare (Comitetul pentru Reglementare Feroviară) în raport cu ADIF (administratorul infrastructurii feroviare) și în raport cu RENFE-Operadora (o întreprindere feroviară din subordinea Ministerului Dezvoltării);
4. articolul 10 alineatul (7) din Directiva 91/440/CEE, deoarece organismul de reglementare (Comitetul de Reglementare Feroviară) nu dispune de mijloacele necesare pentru a-și exercita funcția de supraveghere a concurenței pe piețele serviciilor feroviare pe care i-o încredințează articolul menționat;
5. articolul 13 alineatul (2) și articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2001/14/CE, în măsura în care legislația spaniolă impune o serie de criterii discriminatorii pentru atribuirea capacităților de infrastructură feroviară; aceste criterii pot duce, în realitate, la atribuirea unor trase pe durată mai mare decât maximum corespunzător unui grafic de circulație și nu sunt suficient de specifice.

(¹) JO L 75, p. 29, Ediție specială, 07/vol. 8, p. 66.

(²) JO L 237, p. 25, Ediție specială, 07/vol.2, p. 86.

Acțiune introdusă la 8 octombrie 2010 — Comisia Europeană/Republica Elenă

(Cauza C-485/10)

(2010/C 328/44)

Limba de procedură: greacă

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: B. Stromsky și M. Konstantinidis, agenți)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neadoptarea, în termenele prevăzute, a tuturor măsurilor necesare pentru executarea Deciziei E(2008) 3118 a Comisiei din 2 iulie 2008 (astfel cum a fost rectificată prin Decizia Comisiei din 13 august 2008), privitoare la ajutoarele acordate întreprinderii Ellinika Nafpigeia A.E sau, în orice caz, prin informarea insuficientă a Comisiei în legătură cu măsurile adoptate în conformitate cu articolul 19 din decizie, Republica Elenă nu și-a îndeplinit

obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 2, 3, 5, 6, 8, 9 și 11-18 din decizia menționată, precum și în temeiul Tratatului FUE;

— obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Acțiunea Comisiei are drept obiect neexecutarea de către Republica Elenă a deciziei Comisiei privind ajutoarele de stat nelegale care au fost acordate societății Ellinika Nafpigeia AE și care trebuie recuperate de la departamentul civil al acestei societăți.

Comisia arată că Grecia trebuia să asigure executarea deciziei într-un termen de patru luni de la data notificării din partea Comisiei. Decizia a fost notificată la 13 august 2008, iar Comisia nu a acordat nicio prelungire a termenului prevăzut pentru executarea deciziei. În consecință, din punct de vedere formal, termenul acordat Greciei pentru a se conforma deciziei a expirat la 13 decembrie 2008.

Comisia amintește că, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, singurul motiv pe care un stat membru îl poate invoca drept justificare în raport cu o acțiune în neîndeplinirea obligațiilor de către acesta, introdusă de Comisie în temeiul articolului 108 alineatul (2) TFUE este imposibilitatea absolută de executare corectă a deciziei.

Totuși, în speță, autoritățile elene nu au invocat niciodată un argument întemeiat pe imposibilitatea absolută de executare. Dimpotrivă, acestea și-au exprimat de la bun început intenția de a executa decizia cât mai repede. Comisia observă, totuși, că, până în momentul în care a introdus prezenta acțiune, autoritățile elene nu luaseră încă nicio măsură de executare chiar și parțială a deciziei.

Comisia consideră că Grecia nu a adoptat măsurile necesare pentru executarea deciziei nici în conformitate cu soluția care făcuse obiectul unui schimb de opinii între serviciile Comisiei și autoritățile elene competente, nici în orice alt mod adecvat.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Regatul Unit) la 18 octombrie 2010 — Barbara Mercredi/Richard Chaffe

(Cauza C-497/10)

(2010/C 328/45)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Barbara Mercredi

Pârât: Richard Chaffe

Întrebările preliminare

1. Vă rugăm să clarificați care este criteriul potrivit pentru a determina reședința obișnuită a unui copil în sensul:
 - (a) articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 ⁽¹⁾
 - (b) articolului 10 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003.
2. O instanță reprezintă o „instituție sau alt organism” căruia îi pot fi conferite drepturi privind „încredințarea” în sensul dispozițiilor din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003?

3. Articolul 10 continuă să se aplice după ce instanțele din statul membru solicitat au respins o cerere de înapoiere a copilului potrivit Convenției de la Haga din 1980 privind răpirea pentru motivul că nu sunt îndeplinite condițiile din articolele 3 și 5?

În special, cum ar trebui soluționat un conflict între o decizie a statului solicitat conform căreia condițiile din articolele 3 și 5 din Convenția de la Haga din 1980 privind răpirea nu sunt îndeplinite și o decizie a statului solicitant conform căreia condițiile din articolele 3 și 5 sunt îndeplinite ?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO L 338, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 06, p. 183).